

Hung Dao chuyên
Mon, Jan 25 at 8:49 AM

Trí tuệ là nh t cả mỗ i ngườ i rõ t cuố c là gì?

San San

Các nhà hiện triệt vĩ đạ i nói trí tuệ là nh t cả mỗ i ngườ i là gì?

Nhân sinh th i thờ , có thể thờ a nhữ n số thiệ u hiệ u biế t cả bên thân, đó không phải i là việ c đễ dàng. Th xã hội nay, nhiệ u bên Thánh nhân hiện triệt đã để i không ít nhữ ng lò i nhữ n nhữ cho hà u thờ rõ ng: trí tuệ con ngườ i quá i là bé nhỏ ...

Socrates đã th ng nói: "Biế t để c bên thân ngu muộ i chính là trí tuệ là nh t".

Lão Tử th ng viết trong 'Đạ o để c kinh – chư ng 71' nhữ thờ này: "Tri bộ t tri, thờ ng. Bộ t tri tri, bộ nh." Ý th là: Ngườ i biế t để c bên thân ngu để t chính là ngườ i thông minh thờ c số ; Ngườ i không nhữ n thờ y số ngu để t cả mình, thờ m chí còn th ra cái gì cũng biế t, chính là bộ "bộ nh".

Trong 'Luân ngữ – Vi chính', Khổng Tử có viết: "Tri chi vi tri chi, bộ t tri vi bộ t tri, thờ tri đã". Th m để ch: "Biế t thì nói là biế t, không biế t thì nói là không biế t. Thờ mỗ i thờ t là biế t và y".

Vũ trở vô cùng rõ ng là n, và cả bên con ngườ i không thể nhìn thờ u hà t nhữ ng bíế t n cả vũ trở . Ngay i trong thờ giờ i này, nhữ ng gì chúng ta nhìn thờ y, nhữ n thờ c để c và số và t hiện th ng cũng không giờ ng nhau. Cho dù nhữ n thờ c nhữ thờ nào để nh a thì đó cũng không phải i là phản ánh chân thờ t nhữ t cả và t chế t. Ngườ i phổ ng Tây có một câu ngữ n ngữ nhữ thờ này: "Trong một một nghìn ngườ i số có một ngàn Hamlet, nhữ ng đó có thể không phải i là Hamlet trong lòng Shakespeare".

Khi để i để i và i hà t thờ y mỗ i thờ trong thờ giờ i phổ c th p này, chúng ta thờ ng để a vào nhữ ng quan niệm khác nhau cả bên thân để nhữ n biế t và xã lý. Mỗ i ngày chúng ta để u hình thành để lò i quan niệm và số và t hiện th ng và th ng rõ ng bên thân vô cùng hiệ u biế t, tuy nhiên rõ t có

thế đó rồi chính là nhân tố khiến nhân mẫu người trẻ nên càng vô tri hơn.

Cách đây khá lâu, tôi có đọc một câu chuyện ngắn ngoài như sau:

Có người nhà sĩ ở vùng nông thôn đi tìm cảm hứng cho những sáng tác của mình. Phong cảnh thôn quê đẹp như tranh vẽ khiến anh yêu thích và lưu luyến. Đến một hôm, anh cũng nhìn thấy sự vất vả của người nông dân lao động, thế là trong vô tri vô giác đã khựng lại ngắm đông nông dân chĩa tay vào trong tranh của mình.

Rồi một ngày, anh đến một ngôi làng khác và chứng kiến một người nông dân ngồi trên chiếc ghế để làm việc. Trong lòng anh thoáng nghĩ, người nông dân này thật là biếng, làm đâu tiên nhìn thấy người nông dân làm việc như vậy, phải ngồi trên ghế để làm việc. Anh tỏ ra khinh bỉ người và bỏ đi.

Những sau khi đi được một quãng không xa lắm, anh ngoái đầu lại nhìn người nông dân kia, lúc này cảnh tượng lại khiến anh chần chừ. Nhà sĩ phát hiện ra rằng, người nông dân ngồi trên ghế để làm việc là một người tàn tật, vì không thể đứng lên nên buộc phải ngồi trên ghế để mà lao động. Thế là nhân vật mà anh vừa khinh bỉ khi trước, lúc này lại trở thành người mà anh sùng kính.

Câu chuyện này giúp tôi rút ra được bài học, khi gặp một sự vật hiện tượng khó hiểu thì đừng vội đưa ra kết luận, mà cần tìm hiểu kỹ càng hơn. Bởi vì, rất có thể đằng sau đó còn ẩn chứa nhiều điều mà bản thân không biết, một khác của vấn đề rất có khả năng khiến bản thân chần chừ.

Theo Văn Tuấn, Sound Of Hope
San San biên dịch

--

